

*Omistettu kaikille heille, joiden on joskus
vaikeaa keskittyä matematiikantunneilla.*

LUKU 1

PST!

Hei, sinä siinä! Sinähän olit se, joka pystyi lukemaan näitä minun kirjojani, eikö? Muistatko minua, Paavali Pattista? Olen se supersankari, josta kaikki koulussa luulee, että tuo on se ihan tavallinen ~~hössö~~ poika. Minäkin luulin niin, ennen kuin löysin pappani kotoa supersankarikammion ja sain tietää olevani sukua Batmanille ja vaikka kenelle muillekin hurjille tyypeille.

Silloin, kun viimeksi luit minun tarinaani, voitin inhotavan arkkiviholliseni Mortemin taistelussa. Selvisi myös, että niitä arkkivihollisia on enemmänkin. Niitä kävelee pilvin pimein kaduilla, ostoskeskuksissa ja ruokakaupoisakin. Jopa kirjastoissa! Ja ne kaikki haluavat **MINULLE** pahaa (ja okei, vähän muillekin). Ihan järjettömän stressaavaa. Sillä minä, ~~ehkä ihan vähän sääliittävä~~ tavallinen Paavali Pattinen joudun taistelemaan niitä kaikkia vastaan **PERHOSEKSI** pukeutuneena pelkän hyvän sydämen ja mielikuvituksen voimin.

Ei ihme, että välillä hitusen ahdistaa.

No okei, on se perhosasu onneksi aika paljon siistimpi kuin mitä etukäteen kuvittelin. Ja supervoimainikin ovat aika hurjat – voin nimittäin kuvitella itselleni minkä tahansa voiman, jos vain haluan. Tai siis, jos **OSAAN**. On nimittäin niin, että en osaa käyttää niitä voimiani sillä tavalla kuin haluaisin. Se johtuu siitä, kun niiden käyttäminen on ihan tuhattoman vaikeaa. Sillä minun pitää ensin suuttua tai rakastua tai jotakin muuta sellaista ihan hurjana. Kuka muka voi tuntea jotain käskystä? Kesken taistelun se on tietysti helpompaa, kun kaiken maailman öttiäiset hyppivät niskaan joka suunnasta. Siinä sitä on kuule tunnetta tarjolla vaikka minkämoista. Mutta koska en saa niitä voimiani päälle silloin kun haluan, niin en osaa lentää enkä ole muutenkaan niin siisti sankari kuin olisi ehkä kiva olla. Joten sen vuoksi päädyn olemaan aika supernolo supersankari välillä, kun kaikki muut Superilan tyypit ovat niin siistejä.

MILLICENT MUTRUNEN

SUPERSANKARIMUOTO:
ROTTA

SUPERILA

Superila on Suomen supersankareiden päämaja, jossa minä ja minun parhaat kaverini Tukkis eli Tukkapoika, Claudia ja Mimmi vietämme aikaa silloin, kun Mortem tai joku muu kamala arkkivihollinen ei yritä listiä meitä.

↑
TUKKIS
(ELI TUKKAPOIKA
HARALD HAIRGOD,
SUPERSANKARIMUOTO:
KARVAMATO)

CLAUDIA

(YKS-AEVAN-SUPEREHDANA
MINUN NAAPURINI,
SUPERSANKARIMUOTO:
DRACULAMUURAHAINEN)

Meidän lisäksi Superilassa on Supermuija, ihan mukava mutta vähän hassu Kapteeni Gagabul (kavereiden kesken Kakkapulla) ja Rây-mummu, joka on melkein aina pahalla tuulella. Rây on muutenkin aika hurja. Hänellä on nimittäin sellainen imuri, jolla voi siivota paikat pahiksista ihan vain nappia painamalla.

Ja se olikin oikeastaan aika iso ongelma. Ongelma, jonka selvittely alkoi eräänä ihan tavallisena tiistaina.

LUKU 2

2+2+2+2

Sinä tavallisena tiistaina meillä oli ekana matematiikkaa. Se oli hyvä, sillä opettaja Sausola harvoin huomaa haukotuksia tai muita sellaisia juttuja. Olin herännyt vain muutamaa minuuttia aikaisemmin ja kävelin siksi silmät ristissä tunnille. Hämmästyttävää kyllä, mutta olin ekana paikalla. Koko luokka oli vielä ihan hiljainen.

Lompsin paikalleni ja heti kun istuin, tunsin sen: uni otti vallan. Se on kyllä ihana tunne se. Valuin tuolillani alaspäin ja valmistauduin nukahtamaan. Se tapahtui yleensä nanosekunneissa. Olin juuri vaipumassa ihanaan unimölmelöön, kun äkkiä jostakin kuului jumalattoman kova koputus.

Raotin ärtyneenä toista silmääni.

”Ovi on auki”, minä kivahtadin ja valuin vieläkin alemmas tuolillani.

Mutta eipä mitään, se koputus kuului uudelleen. Tällä kertaa vieläkin käskevämmin, jos mahdollista.

”**MÄ** nu-**KUN!**” minä ulvahtadin kärsivänä.

”**KOP**”, koputus huusi takaisin.

Huokaisin syvään ja nostin pääni ylös tuolin selkänojalta. Ei niin mitään, ei ketään, ei missään. Koko luokka oli

edelleen ihan yhtä autio, ja ovi käytävään oli tosiaan auki. Eli sen takana ei ainakaan kukaan koputtanut.

Ja sitten: **KOP, KOP, KOP**, se ääni kuului uudestaan. Tajusin, että se ääni tuli jostain opettajanpöydän luota, vaikka ei siellä näkynyt ketään.

Nyt minua ei todellakaan enää väsyttänyt. Sillä luokassa oli minun lisäksi joku toinenkin, joku näkymätön tyyppi.

Inhoan kun niin tapahtuu.

Nousin hitaasti ylös ja tartuin viivoittimeeni, joka sojotti repusta. Okei, ehkä maailmankaikkeuden huonoin puolustusvempele, mutta kun vaihtoehtona oli pyyhekumi ja pulpettiin liimattu ikivanha purkka, niin ehkä se viivoitin oli silti parempi kuin ei mitään.

”Kuka siellä”, minä kuiskasin nyt ihan hiljaa ja hiivin hitaasti kohti luokan etuosaa.

”**KOP**”, pöydästä pamahti.

Rutistin silmäni kauhistuneena kiinni, kun tajusin tarttua tunteeseen. Sillä minun voimanihan oli mielikuvitus ja se toimi vain silloin, kun fiilis oli oikea. Ja nyt tarjolla oli ainakin pelkoa, ahdistusta ja jännitystä – koko kirjo kaikkea kamalaa. Yritin kuvitella, miten minun viivoittimeni muuttuisi joksikin edes vähän hurjemmaksi – vaikka tulimiekaksi! Rutistin silmäni kiinni ja hain vatsanpohjasta sopivaa fiilistä ja jes! Äkkiä minun kädessäni oli valtava tulimiekka, jonka liekit löivät melkein kattoon asti.

Jep, se tuntui kieltämättä aika todella hienolta.

Kohotin tulimiekkaani niin korkealle kuin pystyin ja hiivin hitaasti kohti koulupöytää. Mitä lähemmäksi me-

nin, sitä tiheämmäksi rytmi muuttui: **KOP-KOP-KOP-KOP** – ääni takoi kuin rumpu. Nyt tajusin, mistä outo koputus kuului.

Se tuli nimittäin opettajanpöydän sisältä.

Kuka (tai mikä) siellä oikein koputti?

Tulimiekka säkenöi käsissäni, ja minä pidätin hengitystäni. Painoin kasvoni lähemmäksi pöytää ja siristin silmiäni. Huomasin, että pieneen kaapinoveen oli raaputettu jotain jollakin hyvin terävällä.

Kynsillä? Puukolla? Yök.

”**2+2+2+2**” siinä ovesa luki.

Jep, ei niin mitään järkeä. Miksi joku haluaisi raapustaa jotain sellaista opettajanpöytään?

Työnsin pääni ja tulimiekkani vieläkin lähemmäksi, kunnes sain korvani kiinni pöydän pintaan.

Ja niin minä kuulin sen. Matalan, kuiskivan äänen, joka kuului syvältä kaapin uumenista.

LUKU 3

JOKU TRILJOONA SÄÄNTÖÄ

Samassa kello soi ja minulle tuli kiire. Hengähdin syvään ja päästin tunteesta irti – sekin oli välillä tosi vaikeaa, sillä tunteet on vähän kuin kakkahätä. Vaikeaa olla huomioidatta. Mutta onneksi juuri ennen kuin luokkakaverit rynnivät luokkaan, tulimiekka oli muuttunut jälleen viivoittimeksi ja minä tavalliseksi Paavali Pattiseksi.